

דודה לואיסה

לאורה וולנטיין (1814-1899)

היה פעם מלך שהזדקן. היו לו שלושה בנים, והם מאוד רצו להחליף אותו בשלטון, אך הוא עוד לא היה מוכן לכך. לכן הוא קרא להם ואמר "בנים שלי יקרים, צאו לעולם הרחב למשך שנה. מי מכם שיביא לי את הכלב הקטן היפה והנדיר ביותר יהיה למלך אחרי."

שלושת הנסיכים יצאו מיד לדרך, כל אחד בכוון שונה. אך אני רוצה לספר לכם דווקא על הצעיר שביניהם.

הוא נסע זמן רב עד שהגיע לשער של טירה יפה ביותר, אך כשנכנס לא ראה שם לא איש ולא אישה. שתי ידיים תפסו פתאום במעיל שלו. שתי אחרות הושיבו אותו לשולחן. זוגות ידיים אחדות הגישו לא ארוחה טובה. אחרי כן זוגות ידיים הובילו אותו לחדר שינה בו הוא בילה את כל הלילה בשינה עמוקה, כי היה עייף מהדרך וגם מופתע מאוד ממה שקורה לו.

למחרת זוג ידיים הוביל אותו לאולם גדול בו ישבה חתולה לבנה גדולה לבושה בהידור.

החתולה הושיבה אותו לידה, שוחחה אתו ונראתה מרוצה מאוד מהאורח.

באותו יום הנסיך יצא יחד עם החתולה לצייד. החתולה רכבה על גבו של קוף שחור זריז. חתולים במקום כלבים השתתפו בצייד ורצו בזריזות אחרי עכברים וציפורים וגם צדו רבים כאלה. מדי פעם גם הקוף, עם החתולה הלבנה על גבו, טפס על עץ כלשהו והם תפסו ציפור או סנאי.

החתולה נראתה מרוצה מאוד מחברתו של הנסיך, שבעצמו נהנה מחברת החתולה כי היא נראה נבונה ונהגה בשיקול דעת בצייד. היא הזמינה אותו להישאר בטירתה והוא הסכים ברצון.

הנסיך נשאר בטירה ימים רבים והחתולה הלבנה נראתה כל יום מחבבת יותר את הנסיך הצעיר, ובו בזמן גם הנסיך התקשר לחתולה הלבנה היפה, כה נעימת הליכות ואדיבה כלפיו.

כך עברה כמעט שנה והנסיך עמד לחזור לארמון המלך, אך קודם היה עליו למצוא הכלב, כדי להציגו בפני אביו. ואזי החתולה הלבנה נתנה לו קופסה

ואמרה לפתוח אותה לפני המלך, והכל יבוא
למקומו בשלום.

הנסיך יצא מיד לדרך הביתה עם הקופסה. האחים,
שכל אחד מהם השיג, אחרי מאמצים רבים, כלב
קטן יפה ונדיר ביותר, צחקו ממנו בהסתר. שניהם
היו בטוחים שהם יהיו אלה שיקבלו את הפרס.

הגיע יום בו הנסיכים אמורים היו להציג את
הכלבים בפני המלך. כל אחד מהאחים הגדולים
הביא את כלבו על כרית משי מפוארת. שני
הכלבים היו באמת נהדרים וקשה היה לומר מי
מהם יפה יותר.

הנסיך הצעיר בא עם הקופסה שלו וכשפתח אותה
מצא בה אגוז קטן. הוא פיצח את האגוז וממנו קפץ
כלב קטן ביותר, בעל יופי שעוד לא ראו כזה. אכן
זה היה הכלב שעבורו הגיע לנסיך המלכות.

אלא שהמלך הזקן עוד לא רצה להיפרד משלטונו.
הוא אמר לנסיכים שעליהם להביא לו בד עדין כל
כך, שניתן יהיה להשחיל אותו דרך קוף המחט.

ושוב יצאו שלושת הנסיכים לדרך. אך הצעיר פנה
ישר לטירתה של החתולה ובילה אתה שנה. ושוב,

כאשר הגיע זמן לחזור הביתה, החתולה נתנה לנסיך הצעיר אגוז קטן. כשקראו לנסיכים לפני המלך, שני הגדולים הציגו אמנם בדים עדינים מאוד, אך למרות כל הניסיונות לא ניתן היה להשחילם בקוף המחט. ואז הנסיך הצעיר פתח את כליפת האגוז שלו. הוא מצא בו גלעין של דובדבן, וכששבר אותו היה בו גרעין חיטה ובתוך גרעין חיטה גרעין דוחן. מגרעין דוחן זה הוא הוציא בד באורך ארבע מאות מטר, שעבר בקלות דרך קוף המחט הקטנה ביותר. אך המלך הזקן עדיין לא רצה לוותר ואמר "זה שיביא לי את הכלה היפה ביותר, הוא יהיה למלך!" הנסיך הצעיר חזר אל החתולה הלבנה וסיפר לה את דרישת המלך. והחתולה אמרה לו "כרות לי את ראשי ואת זנבי!" הנסיך נבהל. הוא לא היה מוכן לעשות דבר אכזרי כזה לחתולה שבינתיים התקשר אליה מאוד. אך החתולה המשיכה לשכנע אותו ובסוף הוא נכנע. וכשאמנם כרת לה את ראשה וזנבה, החתולה הפכה לנסיכה יפהפה.

היא הסבירה לו אז שמכשפה רעה זרקה כישוף עליה והיא הפכה לחתול עד שאיש צעיר יעז לכרות את ראשה.

הנסיך עם הנסיכה הלכו יחד לארמון המלך, והיא באמת נראתה יפה יותר מאשר הגברות היפות שהביאו הנסיכים האחים.

המלך חיתן אותם מיד ורצה למסור להם את ממלכתו, אך הנסיכה לא הסכימה לכך. היו לה כבר ארבע ממלכות וחשבה שזה יותר מדי בשבילה. שתי ממלכות היא מסרה לאחים של הנסיך הצעיר, אחת לכל אחד, ובשתי הנותרות שלטה עם בעלה החדש.

והמלך הזקן? הוא נשאר עם ממלכתו ונאלץ למלוך בה למרות גילו המופלג.